

ಎಂಬಂತೆ ಮಾತಾಡಿದ ನರಹರಿ.

ನರಹರಿ ತನ್ನ ಅಘೋಸ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಾನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಅಮರೇಶ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಎಳೆದು ಕುಳಿತ. ಕ್ಷಣ ಕಳೆದು, ಪ್ರಸನ್ನಭಾವದಲ್ಲಿ ನರಹರಿ ಕೇಳಿದ, 'ನಾವು ಯಾಕೆ ಬದುಕುತ್ತೇವೆ ಅಮರೇಶ?'

'ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ' ಅಮರೇಶನಂದ.

'ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ' ಎಂದು ನಕ್ಕ ನರಹರಿ. ಈತನಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮತಿಭ್ರಮಣೆಯಾಗಿದೆ, ನೆನಪುಗಳು ಕೂಡ ನಷ್ಟವಾಗಿವೆ ಎಂದುಕೊಂಡ ಅಮರೇಶ.

'ನಾನು ಯಾರು ಅಮರೇಶ?' ನರಹರಿ ಕೇಳಿದ.

'ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ'

'ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ' ಎಂದ ನರಹರಿ.

'ನೀನು ಯಾರು?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ' ಅಮರೇಶನಂದ.

ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನರಹರಿಗೆ ಮತಿಭ್ರಮಣೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದನಿಸಿತು ಅಮರೇಶನಿಗೆ.

'ನರಹರಿ, ನೀನು ಏನೋ ಎಡವಟ್ಟು ಮಾಡಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟೆಯಂತೆ ನಿಜವೇ?' ಅಮರೇಶ ಕೇಳಿದ.

'ನಿಜ ಅಮರೇಶ' ಎಂದು ನರಹರಿ ನಕ್ಕ.

'ಯಾಕೆ ನಕ್ಕೆ?' ಅಮರೇಶ ಕೇಳಿದ. ನರಹರಿಯ ಮತಿ ಕೆಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಖಚಿತವಾಯಿತು ಅಮರೇಶನಿಗೆ.

'ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲ ಮೂಕನಂತೆ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆಯಂತೆ ನಿಜವೇ?'

'ನಿಜ'

ನೆನಪು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಳಿಸಿಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡ ಅಮರೇಶ.

'ಯಾಕೆ?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ'

'ಆಗ ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ತುಂಬಾ ದಿನ ಓಡಾಡಿದ್ದೆ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲವೇ?'

'ಇಲ್ಲ'

'ನಿನ್ನ ಕುರಿತು ತುಂಬಾ ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೆ. ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾ?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ'

'ನಿನ್ನ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವ ಒಬ್ಬ ಕೆಲಸಗಾರನಾಗಿ'— ನರಹರಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ ಅಮರೇಶ ಹೇಳಿದ, 'ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಳೆ ಹಣವಿದೆ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಕೋಟಿ ಇರಬಹುದು ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ಈ ಮನೆಗೆ ಸುರಿದಿದ್ದೆ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಉಳಿದದ್ದು ಎಲ್ಲಿರಬಹುದು ಎಂದು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ಫಲವಿಲ್ಲ ಎಂದನಿಸಿತು. ಆಗ ನೀನು ಮೂಕನಾಗಿದ್ದೆ. ಸತ್ಯ ಸುಳ್ಳು ಯಾವುದೂ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾ?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ' ನರಹರಿಯಿಂದ.

'ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗ ಅಭಿಯ ಬಳಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಇರಬೇಕಲ್ಲಾ?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ'

'ಸರಿ. ಗುಳಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಬೇಕಾದಾಗ ಕೇಳು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ನರಹರಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ ಅಮರೇಶ. ನರಹರಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿತ್ತು. ದೃಷ್ಟಿ ಎಲ್ಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಮರೇಶ ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹೋದ.

23

ಅಭಿ ಇಸ್ತೇಲಿನಿಂದ ಬಂದ. ಹೊಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿ ಮತ್ತು ಮುರಾರಿಯ ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ಭರದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಭಿ ಬಹಳ ಉತ್ತಾಹದಿಂದಿದ್ದ. ಅಪ್ಪನಿಂದ ಕೆಲ ದಿನಗಳಿಂದ ಕರೆಯೇ ಇಲ್ಲದ್ದು, ತನ್ನ ಕರೆಗೆ ಅಪ್ಪನಿಂದ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲದ್ದು ಅಭಿಯಲ್ಲಿ ಆತಂಕವುಂಟು ಮಾಡಿತ್ತು. ಹೊಸ ಮನೆಯನ್ನು

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ರಾನಡೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಸುರಭಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಾರವನ್ನು ನರಹರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾನಡೆ ನರಹರಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ದಾವಣಗೆರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೊರಟಿದ್ದ ಅಮರೇಶ ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಸನ್ಮತಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಲ್ಮಲಿ ಅಸು ನೀಗಿದ್ದಾಗಲಿಂದ ಸನ್ಮತಿ ನರಹರಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಗೆಸ್ಸು ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಸನ್ಮತಿ ಕಿರುಚುತ್ತಾಳೆ. ನರಹರಿ ಬಂದು ಏನಾಯ್ತು ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ದೆವ್ವ ಬಂದ ಹಾಗಾಯಿತು ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅದಲ್ಲ ಮನಸ್ಸಿನ ಭ್ರಮೆ ಎಂದ ನರಹರಿ ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಲಾರಂಭಿಸಿದ ಸನ್ಮತಿ ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ನರಹರಿಯ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಚುಂಬಿಸುತ್ತಾ 'ನೀವೇ ನನ್ನ ದೇವರು' ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮೋಹಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸನ್ಮತಿಗೆ ಗೆದ್ದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ಪರಾಂಬರಿಸಿ ಒಳಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೆ ಎಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ, ಮೊದಲು ಅಪ್ಪನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು, ಅಪ್ಪನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವುದು ಬಹಳವಿದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಲೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಲೆ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ ಕಾರು ಈಗ ಬೇಡ ಎಂದುಕೊಂಡು ಆನೆಮಹಲಿಗೆ ಬಸ್ ಹತ್ತಿದ.

ಬೆಳ್ಳಂಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಟೊದಿಂದ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಇಳಿದಾಗ ಮುಂಜಾವದ ಮಬ್ಬು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ್ದು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ತೂಗಾಡುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಹಳೆಯ ಬೀಗ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಸುತ್ತು ಬಂದ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಮನುಷ್ಯರ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಬಂದು ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಇವರೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು, ಅಪ್ಪ, ಅಮರೇಶ ಮತ್ತು ಸನ್ಮತಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುವ ಕೂಟವಲ್ಲ. ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ, ಅಮರೇಶ ಮತ್ತು ಸನ್ಮತಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ, ಯಾಕೆ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತ. ಕುಳಿತು ಕುಳಿತು ಬೇಜಾರಾಗಿ ಜಗಲಿಯ ಕೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಕೊಂಡ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಂಪರು. ಏನೋ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿದಂತಾಗಿ, ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿದ ಅಭಿ. 'ಅಣ್ಣಾವ್ವೆ ಯಾವಾಗ ಬಂದಿ?' ಎಂದು ಒಬ್ಬ ತೋಟದ ಕೆಲಸದಾಳು ಕೇಳಿದ.

'ಈಗಷ್ಟೆ ಬಂದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಣ್ಣಾವ್ವೆ. ಇವತ್ತಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಆಯ್ತು. ನಾಲ್ಕು ದಿವಸದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಹೀಗೆಯೇ ನೋಡಲು ಬಂದಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲೂ ಮುಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ತೆರೆದುಕೊಂಡೇ